

CHRIS CARTER

**GEZICHT
VAN HET
KWAAD**

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *The Executioner*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Simon & Schuster UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Richard Nixon / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0927 8
ISBN 978 94 027 6283 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Ironisch dat de dood de enige zekerheid in het leven is, vind je niet?’ De stem van de man was kalm, zijn houding ontspannen.

De man die op de grond lag, was daarentegen uitgeput en verlamd van angst. ‘Alsjeblieft... je hoeft dit niet te doen.’ Zijn stem werd gesmoord door tranen en bloed. Hij was naakt en rilde. Zijn armen waren boven zijn hoofd gestrekt en bij de polsen aan de ruwe bakstenen muur vastgeketend.

De donkere kelder was getransformeerd tot een middeleeuws uitziende kerker, met aan alle vier de muren zware metalen ringen. Er hing een miselijkmakende geur van urine, en uit een grote houten kist in de hoek, die daar door de aanvaller was neergezet, steeg een aanhoudend zoemgeluid op. De kamer was geluiddicht en uitbraakbestendig; er was geen enkele manier om te ontsnappen, tenzij iemand je eruit liet.

‘Het maakt niet uit hoe je geleefd hebt,’ ging de andere man verder, zonder acht te slaan op de bloedende man. ‘Het maakt niet uit hoe rijk je bent, wat je hebt bereikt, wie je kent of wat je dromen zijn. Uiteindelijk overkomt iedereen hetzelfde: we gaan allemaal dood.’

‘Alsjeblieft, God, nee.’

‘Wat wel uitmaakt, is hóé we sterven.’

De man op de vloer hoestte en spuugde een dunne rode sliert bloed uit.

‘Sommige mensen sterven een natuurlijke, pijnloze dood zodra ze het einde van een natuurlijke cyclus bereiken.’ De man stootte een bizar, kirrend lachje uit. ‘Sommige mensen lijden jarenlang aan een ongeneeslijke ziekte en vechten elke minuut om luttele seconden aan hun leven toe te voegen.’

‘Ik... Ik ben niet rijk. Ik heb niet veel, maar wat er is, mag je hebben.’

‘Sst.’ De man legde een vinger op zijn lippen en fluisterde: ‘Ik hoef je geld niet.’

Weer een hoest. Weer een sliert bloed.

De aanvaller glimlachte kwaadaardig. ‘Sommige mensen sterven heel langzaam,’ vervolgde hij. Zijn stem was koud. ‘De pijn van de dood kan zich

uren... dagen... weken... voortslepen. Als je weet wat je doet, zijn er geen grenzen, wist je dat?' Hij zweeg even.

De geketende man zag nu pas dat zijn aanvaller een spijkerpistool vasthield.

'En ik weet heel goed wat ik doe. Ik zal het even demonstreren.' Hij stapte op het bot dat uit de gebroken enkel van het slachtoffer stak, bukte en schoot snel drie spijkers in de rechterknie van de man.

Een intense pijn schoot door het been van het slachtoffer; de lucht werd uit zijn longen gezogen en een paar seconden zag hij alles wazig. De spijkers waren een kleine acht centimeter lang. Niet lang genoeg om er aan de andere kant uit te komen, maar scherp genoeg om bot, kraakbeen en kniebanden te verbrijzelen.

De geketende man haalde snel en oppervlakkig adem. Hij probeerde door de pijn heen te praten. 'A-Alsjeblieft. Ik heb een dochter. Ze is ziek. Ze heeft een zeldzame ziekte en ik ben de enige die ze heeft.'

Opnieuw vulde de vreemde kirrende lach de ruimte. 'Denk je dat mij dat iets kan schelen? Ik zal je laten zien hoeveel mij dat kan schelen.' Hij pakte de kop van een van de spijkers in de knie van de man en – alsof hij met een schroevendraaier het deksel van een blik verf optilde – duwde hem langzaam zo ver mogelijk opzij. Het klonk als verbrijzelend glas.

Het slachtoffer brulde het uit toen hij het metaal tegen het bot voelde schuren. Zijn aanvaller oefende precies genoeg druk uit om door de weerstand heen te breken en de knieschijf te versplinteren. Botscherven doorboorden zenuwen en spieren. De geketende man werd overspoeld door misselijkheid.

Zijn belager sloeg hem een paar keer in het gezicht om te voorkomen dat hij zou flauwvallen. 'Blijf bij me,' fluisterde hij. 'Ik wil dat je van elk moment geniet. Er komt nog meer.'

'Waarom... Waarom doe je dit?'

'Waarom?' De man likte over zijn gesprongen lippen en glimlachte. 'Ik zal je laten zien waarom.' Hij haalde een foto uit zijn zak en hield hem enkele centimeters vóór het gezicht van de geketende man.

De ogen van de man bleven enkele seconden verward op de afbeelding rusten. 'Ik snap het niet. Wat...' Hij verstijfde toen hij eindelijk besepte wat hij zag. 'O, mijn god!'

Zijn folteraar kwam dichterbij; zijn lippen raakten bijna het bloedende rechteroor van de man. 'En weet je wat?' fluisterde hij met een blik op de houten kist in de hoek. 'Ik weet waar jij doodsbang voor bent.'

2

Kerstmis was in aantocht en Los Angeles was in feestelijke sferen gehuld. Overal waren straten en etalages versierd met kleurrijke lichtjes, kerstmannen en nepsnieuw. De rit door het zuiden van Los Angeles om halfzes 's ochtends was griezelig rustig.

De witte gevel van het kleine kerkje stak fel af tegen de hoge, kale notenbomen aan weerszijden van de halfronde houten deur. Een schilderachtig tafereel, op de politieagenten na die rond het gebouw zwermden, en het gele afzetlint dat nieuwsgierige toeschouwers op veilige afstand hield. Donkere wolken pakten zich samen boven Robert Hunter toen hij uit de auto stapte, zich uitrekte en in zijn handen blies. Hij ritste zijn leren jack dicht, zette zich schrap tegen de aantrekkende koude oceaانwind en keek naar de lucht. Over een paar minuten zou het gaan regenen.

De afdeling Bijzondere Moordzaken was een gespecialiseerd onderdeel van de divisie Roofovervallen en Moord van de politie van Los Angeles en hield zich bezig met seriemoordenaars en spraakmakende moordzaken die zeer veel tijd en expertise vergden. Hunter was hun beste rechercheur. Zijn jongere partner, Carlos Garcia, had hard gewerkt om rechercheur te worden en had dat sneller gedaan dan de meeste anderen. De eerste paar jaar had hij op het politiebureau gewerkt, waar hij beneden, gewapende overvallers en drugshandelaren in het noordoosten van LA achter de vodden had gezeten. Daarna kreeg hij een positie bij Bijzondere Moordzaken.

Hunter klikte zijn penning aan zijn riem en zag dat Garcia in gesprek was met een jonge agent. Ondanks het vroege tijdstip zag Garcia er helder en alert uit. Zijn lange donkerbruine haar was nog nat van het douchen.

‘We waren vandaag toch vrij?’ mompelde Garcia toen Hunter op hem afkwam. ‘Ik had andere plannen.’

Hunter begroette de agent met een knikje, die terug knikte. ‘We zijn van Bijzondere Moordzaken, Carlos.’ Hij stak zijn handen in zijn jaszakken.

‘Woorden als “vrij”, “loonsverhoging” en “vakantie” gelden niet voor ons. Dat zou je inmiddels toch moeten weten.’

‘Ik leer elke dag bij.’

‘Ben je al binnen geweest?’ vroeg Hunter met zijn lichtblauwe ogen op de kerk gericht.

‘Ik kom net aan.’

Hunter keek de jonge agent aan. ‘Jij?’

De agent, één meter negentig en goedgebouwd, haalde onder Hunters vorsende blik nerveus een hand door zijn kortgeknipte zwarte haar. ‘Ik ben nog niet binnen geweest, *sir*, maar schijnbaar is het geen fraai gezicht. Ziet u die twee daar?’ Hij wees naar twee politieagenten die met bleke gezichten links van de kerk stonden. ‘Zij waren hier als eerste. Ik hoorde dat ze binnen twintig seconden naar buiten kwamen rennen en alles onderkotsten.’ Hij keek werktuiglijk op zijn horloge. ‘Ik ben vijf minuten na hen aangekomen.’

Hunter wreef over zijn nek en voelde het ruwe, bobbelige litteken. Zijn blik gleed over de menigte die zich al achter het gele lint verzameld had. ‘Heb je een camera bij je?’ vroeg hij aan de agent, die fronsend zijn hoofd schudde. ‘Een telefooncamera dan?’

‘Ja, mijn mobieltje heeft een camera. Hoezo?’

‘Ik wil dat je wat foto’s van de toeschouwers voor me maakt.’

‘De toeschouwers?’ vroeg de agent verward.

‘Ja, maar doe het discreet. Doe alsof je foto’s maakt van de buitenkant van de kerk of iets dergelijks. Probeer iedereen erop te krijgen. En vanuit verschillende hoeken. Denk je dat dat lukt?’

‘Ja, maar –’

‘Vertrouw me,’ zei Hunter rustig. ‘Ik zal het straks uitleggen.’

De agent knikte ijverig en pakte zijn mobiele telefoon uit de politieauto.

3

‘De aasgieren zijn er al,’ merkte Garcia op toen ze op het gele lint afliepen. Achter hen baanden verslaggevers zich een weg door de menigte naar voren, met camera’s die om de paar seconden flitsten. ‘Volgens mij hebben zij het eerder gehoord dan wij.’

‘Klopt,’ bevestigde Hunter, ‘en ze betalen ook goed voor die informatie.’

De politieman achter het lint knikte toen Hunter en Garcia eronderdoor kropen.

‘Rechercheur Hunter!’ riep een kleine, dikke, kale verslaggever. ‘Denkt u dat dit een religieuze moord is?’

Hunter draaide zich om naar het groepje verslaggevers. Hij begreep hun bezorgdheid. In dit kerkje was iemand van het leven beroofd, en ze wisten allemaal dat als Robert Hunter op de zaak was gezet, de moordenaar buitensporig veel geweld had gebruikt.

‘We komen net aan, Tom,’ antwoordde Hunter bedaard. ‘We zijn nog niet eens binnen geweest. Op dit moment weet jij waarschijnlijk meer dan wij.’

‘Kan dit het werk zijn van een seriemoordenaar?’ vroeg een lange, aantrekkelijke brunette. Ze droeg een dikke winterjas en hield een kleine opnamerecorder vast. Hunter had haar nog nooit eerder gezien.

‘Stotterde ik?’ mompelde hij tegen Garcia. ‘Ik zal het nog een keer wat langzamer zeggen voor degenen onder jullie die het niet bij kunnen houden.’ Hij keek de brunette recht in de ogen. ‘We-komen-net-aan. We-zijn-nog-niet-binnen-geweest. En jullie weten hoe het werkt. Als je informatie wilt, zul je moeten wachten op de officiële persconferentie van de politie. Als er eentje komt.’

De brunette keek Hunter aan en verdween vervolgens naar achteren in de menigte.

Iemand van de technische recherche stond op de versleten stenen trap treden voor de kerkingang te wachten om Hunter en Garcia witte overalls

aan te reiken. Toen ze naar binnen gingen, werden ze bevangen door de geur. Een combinatie van zweet, oud hout en de scherpe, metalige geur van bloed.

Twee lange rijen eikenhouten kerkbanken werden gescheiden door een smal gangpad dat vanaf de ingang tot aan de treden voor het altaar liep. Op een drukke dag kon de katholieke Seven Saints Catholic Church rond de tweehonderd gelovigen herbergen.

Het kleine interieur werd helder verlicht door twee grote werklampen van de technische recherche op metalen sokkels. In de onnatuurlijke felheid zag alles er hard en klinisch uit. Aan het einde van het gangpad waren drie technisch rechercheurs elke vierkante centimeter van het altaar en de biechtstoel ernaast aan het fotograferen en bepoederen voor vingerafdrukken.

De deur viel achter hen dicht. Hunter voelde de spanning die altijd opborrelde wanneer hij een nieuwe moordplek naderde.

Toen de technisch rechercheurs hen hoorden aankomen, keken ze ongemakkelijk op van hun werk. De twee rechercheurs liepen op hen af en bleven bij de treden naar het altaar staan.

Het bloed was overal.

‘Jezus christus!’ mompelde Garcia, en hij bedekte zijn neus en mond met beide handen. ‘Wat is dat in vredesnaam?’

4

De winter in Los Angeles is mild in vergelijking met de rest van de VS. De temperatuur zakt zelden onder de tien graden, maar dat is voor de inwoners van Los Angeles al koud genoeg. Rond kwart voor zes begon het te motregenen. Politieagent Ian Hopkins veegde zijn mobiele telefoon droog aan de mouw van zijn uniform, waarna hij nog een foto maakte van de omstanders buiten de kerk.

‘Wat doe je?’ vroeg Justin Norton, een van de twee agenten die als eersten ter plaatse waren geweest.

‘Foto’s maken,’ antwoordde Hopkins droogjes.

‘Waarom? Heb je een obsessie met plaatsen delict of zo?’

‘Bijzondere Moordzaken vroeg of ik het wilde doen.’

Norton keek Hopkins sarcastisch aan. ‘Nou, ik weet niet of het je opgevallen is, maar de plaats delict is dáár.’ Hij wees met zijn duim over zijn schouder naar de kerk achter hem.

‘De rechercheur wil geen foto’s van de kerk. Hij wil foto’s van het publiek.’

Een bezorgde frons. ‘Heeft hij gezegd waarom?’

Hopkins schudde zijn hoofd.

‘En waarom houd je de camera op borsthoogte in plaats van voor je oog?’

‘Hij wil niet dat de mensen doorhebben dat ik foto’s van hen maak. Ik probeer het onopvallend te doen.’

‘Die gasten van Bijzondere Moordzaken...’ Norton tikte met zijn linkerwijsvinger tegen zijn slaap. ‘Ze zijn echt ziek in hun hoofd, weet je?’

Hopkins haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij heb ik er wel genoeg. Bovendien verknalt die regen mijn telefoon nog als ik niet uitkijk. Hé!’ riep hij toen Norton wegliep. ‘Wat is er daarbinnen gebeurd?’

Norton draaide zich langzaam om en keek Hopkins strak aan. ‘Je bent nieuw in het korps, toch?’

‘Deze week drie maanden.’

Norton glimlachte meewarig naar hem. ‘Nou, ik doe dit werk al zeven jaar,’ zei hij rustig, terwijl hij zijn pet dieper over zijn ogen trok. ‘Geloof me, ik heb in deze stad al heel wat shit gezien, maar dit slaat alles. Er lopen hier een paar zwaar gestoorde types rond. Wees verstandig, maak die foto’s en ga naar de volgende klus. Je wilt niet dat dit beeld aan het begin van je carrière op je netvlies gebrand wordt. Echt niet.’

5

Hunter bleef roerloos staan. Zijn ogen aanschouwden het tafereel, terwijl de adrenaline zijn zintuigen overspoelde. Op de stenen vloer vóór de biechtstoel lag in een plas bloed, op zijn rug, het onthoofde lichaam van een slanke man van gemiddelde lengte, gekleed in een soutane. Het was daar bewust neergelegd. Zijn benen waren gestrekt, de armen gekruist voor de borst. Maar Hunters focus was vooral op het hoofd.

Een hondenkop.

De kop was vastgemaakt aan een houten spies en vervolgens in de stomp van de nek geduwd, waardoor het lichaam op de vloer eruitzag als een groteske mens-hondmutant.

De lippen van de hond waren donkerpaars. Zijn dunne, lange tong was zwart van het bloed en hing links uit de misvormde bek. Zijn ogen waren opengesperd en hadden een doffe, melkachtig witte kleur. De korte vacht was donkerrood van het aangekoekte bloed.

Hunter stapte naar voren en hurkte naast het lichaam neer. Hij was geen hondenkenner, maar hij kon zien dat de gebruikte kop van een straathond afkomstig was.

‘Schokkend gezicht, hè?’ zei Mike Brindle, het hoofd van de technische recherche ter plaatse, terwijl hij op de rechercheurs afliep.

Hunter stond op. Garcia bleef naar het lichaam kijken.

‘Hallo, Mike,’ zei Hunter.

Brindle, een lange, magere man van achter in de veertig, was ongetwijfeld een van de beste technisch rechercheurs die Los Angeles te bieden had.

‘Hoe gaat het met je slapeloosheid?’ vroeg Brindle.

‘Zelfde als altijd,’ antwoordde Hunter schouderophalend.

Hunters chronische slapeloosheid was geen geheim. Het was mild begonnen nadat zijn moeder op zijn zevende overleden was. Met de jaren was het erger geworden. Hunter wist dat het gewoon het verdedigingsmechanisme van zijn hersenen was, dat voorkwam dat hij door gruwelijke nacht-

merries gekweld werd. In plaats van ertegen te vechten had hij ermee leren leven. Hij redde het met drie, en als het moest met twee uur slaap per nacht.

‘Wat hebben we hier?’ vroeg Hunter rustig.

‘We zijn net begonnen. We zijn een kwartier geleden aangekomen, dus op het moment weet ik net zoveel als jij, op één ding na.’ Brindle wees naar het lichaam. ‘Het lijkt erop dat dit pastoor Fabian was.’

‘Lijkt erop?’ Hunter keek werktuiglijk om zich heen. ‘Heb je het hoofd nog niet gevonden?’

‘Nog niet.’ Brindle keek met een vragende blik in de richting van de twee andere technisch rechercheurs, die hun hoofd schudden.

‘Wie heeft het lichaam gevonden?’

‘Een misdienaar, Hermano nog iets. Toen hij vanochtend de kerk binnenkwam, werd hij verwelkomd door deze aanblik.’

‘Waar is hij?’

‘Achterin,’ antwoordde Brindle met een korte hoofdbeweging. ‘Er is een agent bij hem, maar zoals te verwachten, is hij nogal overstuur.’

‘Geschat tijdstip van overlijden?’

‘De rigor mortis heeft al ingezet. Ik zou zeggen ergens tussen acht en twaalf uur geleden. In elk geval ergens gisteravond. Niet vanochtend.’

Hunter knielde neer en bestudeerde het lichaam nog wat langer. ‘Geen verdedigingswonden?’

‘Nee.’ Brindle schudde zijn hoofd. ‘Het slachtoffer lijkt geen enkele andere verwondingen te hebben. Hij werd snel gedood.’

Hunter verplaatste zijn aandacht naar het bloedspoor dat van het lichaam naar de treden voor het altaar liep.

‘Het wordt er niet beter op als je daar kijkt,’ merkte Brindle op, Hunters blik volgend. ‘Sterker nog, voor jullie wordt het nog ingewikkelder.’

6

Garcia rukte zijn blik los van het lichaam en keek naar de technisch onderzoeker. 'Hoe bedoel je?'

Brindle krabde aan zijn neus en keek hem aan. 'Nou, jullie moeten erachter zien te komen wat dit allemaal betekent. Het patroon van bloedspetters daar...' Hij schudde zijn hoofd. '...lijkt niet willekeurig.'

'Menselijk bloed?' vroeg Hunter.

'In tegenstelling tot hondenbloed, bedoel je?' Brindle wees naar de kop van de hond.

'Hm.'

'Kan ik nog niet met zekerheid zeggen. Erg moeilijk om op het oog te beoordelen. Ze hebben sterk vergelijkbare eigenschappen.'

Hunter liep de treden naar het altaar op, en Garcia en Brindle volgden hem. Alles zat onder het bloed, maar Brindle had gelijk: er zat inderdaad een patroon in. Een soort symmetrie. Op de vloer vormde een dun ononderbroken vuurrood spoor een cirkel om het altaar. Op de muur er direct achter liep een lange, ongelijke diagonale streep, alsof iemand een penseel in het bloed had gedoopt en tegen de muur had gekwakt. Het ooit hagelwitte altaarkleed was bezaaid met honderden kleine spatten.

'Wanneer het bloed over zo'n groot gebied verspreid is, kan het door twee vormen van strijd komen,' legde Brindle uit. 'Het is ofwel een gevecht, waarbij beide partijen rondrennen en elkaar slaan en overal bloeden, ofwel een gewond slachtoffer dat probeert weg te komen van zijn belager.'

'De spetters stroken niet met een gevechtsscenario of een ontsnapingspoging,' zei Hunter, het patroon analyserend. 'De afstand ertussen, de vormen, het is allemaal te symmetrisch, bijna berekend. Dit bloedspoor is opzettelijk gemaakt door de moordenaar, niet door het slachtoffer.'

Brindle sloeg zijn armen over elkaar. 'Dat denk ik ook. Dit was geen gevecht, en pastoor Fabian kreeg niet de kans om ergens voor weg te rennen.'

‘Wat ik me afvraag... Als de priester daarbeneden gedood werd...’ Garcia wees naar het lichaam. ‘...hoe is al dit bloed dan hier terechtgekomen?’

Brindle haalde zijn schouders op.

Hunter liep naar het altaar en wandelde er voorzichtig omheen, het dunne bloedspoor op de vloer bestuderend. Hij stopte toen hij een volledige ronde had gemaakt. ‘Hoe lang ben jij, Mike?’

‘Eén meter drieënnegentig, hoezo?’

‘En jij, Carlos?’

‘Eén meter achtentachtig.’

‘Kom eens.’ Hunter wenkte Garcia. ‘Loop langzaam met me mee,’ zei hij, toen zijn partner bij hem kwam staan. Blijf ongeveer dertig centimeter naast het spoor. Neem één stap tegelijk en loop natuurlijk. Begin precies hier.’ Hij wees naar een punt op de vloer direct achter het midden van het altaar.

De twee andere technisch rechercheurs hielden op met waar ze mee bezig waren en kwamen naast Brindle bij een van de werklampen staan.

Garcia had pas vier stappen gezet toen Hunter hem vroeg te blijven staan. Hij bukte, controleerde vlug de stand van Garcia’s voet ten opzichte van het spoor en liet hem toen verder lopen. Vier stappen verder hield Hunter Garcia opnieuw tegen. Weer vier stappen verder was de cirkel voltooid.

‘Twaalf stappen in totaal,’ zei Garcia met een geïntrigeerde blik.

Hunter riep Brindle en vroeg hem om precies hetzelfde te doen als Garcia.

‘Elf stappen van mij,’ zei Brindle toen hij weer bij zijn beginpunt was.

‘Dan denk ik dat de moordenaar net zo lang was als Garcia,’ concludeerde Hunter. ‘Eén meter achtentachtig, misschien een centimeter langer of korter.’